

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2024 r.

sprawy **S. H.**

skazanego za czyn z art. 296 § 1-3 k.k. w

zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 5 października 2023 r., sygn. akt II AKa 91/23,

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 269/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie należy podnieść, że zgodnie z dyspozycją art. 523§1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego

rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Ponadto, na podstawie art. 523§2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji opartej na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k.).

Wobec wymierzenia skazanemu w niniejszej sprawie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, postawienie w kasacji zarzutu wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt 2 k.p.k. przesądziło o jej formalnej dopuszczalności.

Uchybienie o tak doniosłej randze miało zdaniem autora kasacji polegać na nienależytej obsadzie sądu, a to z uwagi na fakt, iż cały skład orzekający w sprawie odwoławczej stanowili sędziowie powołani na urząd Sędziego Sądu Apelacyjnego przez Krajową Radę Sądownictwa (dalej: KRS), ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3 z późn. zm.).

Uzasadniając wniesioną kasację i prezentując swoje zapatrywania, obrona podniosła, że w dotychczasowej praktyce orzeczniczej uznawano, że powołanie w takim trybie może rodzić wątpliwości co do prawidłowego obsadzenia sądu w zależności od wyniku tzw. testu bezstronności danego sędziego. Sytuacja ta uległa jednak zmianie wskutek wydania w dniu 21 grudnia 2023r. orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE) w sprawie C-718/21. Wyrokiem w tej sprawie, dotyczącym Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, odmówiono tej Izbie charakteru sądu ze względu na sposób powołania jej członków przez KRS ukształtowaną w trybie zmian podjętych w roku 2017r. Tym samym sam już sposób powołania w powyższym trybie skutkuje brakiem przymiotu prawidłowego obsadzenia sędziego.

Zarzutowi temu nie można jednak przypisać cechy zasadności.

Problem bowiem polega na tym, że przywołany powyżej judykat zapadł na kanwie sprawy, której kontekst prawno-faktyczny dotyczył problematyki związanej z procesem powoływania na stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, nie zaś sądów powszechnych. Jest to o tyle ważne, że również dotychczasowa linia orzecznicza, w tym przede wszystkim treść uchwały Sądu Najwyższego wydanej w składzie połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w dniu 23 stycznia 2020r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20), do której, *nota bene*, w swoim orzeczeniu odwołuje się TSUE,

rozdziela sytuacjê prawnà sêdziów powoływanych na stanowiska sêdziowskie w Sądzie Najwyższym i w sądach powszechnych i co istotne, tylko w zakresie tych pierwszych jest ona kategorierna, podobnie zresztà jak odnośny wyrok TSUE. Nie można tym samym uznać, by wyrok ten w sposób bezwzględny przełamywał dotychczasowà liniê orzeczniczą dotyczącà sytuacji sêdziów sądów powszechnych, którzy otrzymali nominacje w następstwie wniosku złożonego przez KRS ukształtowanà w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r.

W niniejszej sprawie odwołać należy się zatem przede wszystkim do uchwały składu siedmiu sêdziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, która dotyczyła powyższego problemu.

W tezie 2 tej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że „*brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach*”.

Z powyższej uchwały nie wynika zatem, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem był nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. Sytuacja taka wymaga przeprowadzenia testu bezstronności. W uzasadnieniu kasacji nie podniesiono tymczasem żadnych okoliczności, które dostarczyłyby przekonujących argumentów za przyjęciem, że wskazani w zarzucie sędziowie nie powinni brać udziału w omawianej sprawie ze względu na wątpliwości co do ich bezstronności.

Argumentów takich nie dostarcza także lektura uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 18 lutego 2021r. (dotyczącej sędziego J. S.), nr [...] z dnia 15 lipca 2021r. (dotyczącej sędziego R.M.) oraz nr [...] z dnia 8 czerwca 2022r. (dotyczącej sędziego P.Ż.). Wprost przeciwnie, uchwały te wskazują, że powołanie ich na urzędy sędziowskie w sądzie wyższej instancji wynikało nie z nagłego, nieuzasadnionego przyspieszenia ich karier zawodowych w ostatnich latach, lecz z wieloletniego doświadczenia zawodowego i pozytywnej oceny sposobu pełnienia przez wspomnianych sędziów urzędów. Natomiast oceny moralne osób decydujących się na udział w procesie nominacyjnym prowadzonym

przez organ o takim charakterze jak Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana po 2018r, nie mieszczą się w kategorii zachodzenia bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Z tych wszystkich względów zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej nie zasługiwał na uwzględnienie.

Konsekwencją powyższego było z kolei uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[PGW]

[ms]